

Cap. 2. De Specie.

Ad aptum uo est Spei, & Individuum. Per 1^{am} pars; quia illud e genus, et
 innatum correlativum Genus, ad qd. hujus generis e immate refer: Ad
 Genus prime e immate refer ad Spei: qd illa e genus illius correlativum.
 Probo Min, quia Genus prime e immate refer ad illud, a q. primo, et
 immate picipar: It 1°, e immate picipar ad Spei: qd ad illam primo re
 fer. Confr, quia relatum e de se nario, ut e immatum relatum: It Por phis
 nario definit hujus per Spei, ut qd. e fater: qd illa e immatum hujus correlativum.

Per 2^{am} pars; (quod scilicet Spei, Individuum hinc ad aptum
 hujus correlativum) quia illud est ad aptum correlativum hujus, qd ad
 apte trahit eum rium, ita ut talis rium sit aliud ferat: It Spei, e Individuum in
 ita se hinc ut hujus: qd sunt eum ad aptum correlativum. Probo Min, quia
 illud trahit rium Genus, ad qd. Genus eicad in qd incomplete: It n. illud
 ita eicad Speiebus, It et Individui: qd illa sunt eum correlativum. Confr ex do
 phis e definit hujus per illas qd dicitur Spei: It n. sola Spei, It etiam
 Individua sub illis contenta dicitur Spei: qd hujus ad illa refer.

Quia in Speiebus, Individuum eicad in hoc, quod Subjiciam
 Genus in qd incomplete, arunt nullo apud Louanenses; primum, et im
 mediatum hujus correlativum e hoc Subjiciam in qd incomplete; ad aptum
 tum uo e eorum Subjiciam sit cum Spei, & Individuo. It e prius Spei, et
 Individuum prius referri ad hoc Subjiciam, tamim ad hujus genus, & median
 te illo ad Spei, & Individua, tamim ad correliva remota.

Rejicitur tñ hæc in. quia correlivum hujus, Ut atq. nario
 picipat illius nam: It in serie Subie nullo habet qd. qd. picipat at,
 n. Spei infime e Individua Ut homo, & equus, Socrates, & Plato (atq. te
 ta Phis licet) qd hæc Spei. Quia immatum hujus correlivum, e aliud e
 fictivum. Confr, quia illud Subjiciam in qd incomplete e aliqd. vel
 reus: n. dum quia nullum eum rium pot picipare eum reale, qle est at,
 e referri ad illud, tamim inferius: non primum, quia e collocat in fra
 hominem, dicitur n. est ad intentum; & supra illud, qd e fictivum: qd n.
 apparet, quod tale correlivum sit reale.

Probant tñ Louanenses suam sententiam e. Subjiciam in
 quid incomplete est prius, quam Genus, & Individuum; qd prius picipat, e hinc
 respectu.

De Utibus in Specie

res partem habent. Probatur. Quia quicquid est prior, quam sonatus, est in se
videtur. Et quia ad indium sunt in se, subiectibile in quo in se parte est
illis est: quod est prius illis. Quod tale subiectibile esse atque, ac pro
in parte esse nunc quod.

Int. 1. Si est atque, foret, quia prius de deo
quam de indio: sed hoc non tollit Uniuocum: quod non est atque. Sed Ma
ga at prius de hoc, quam de Platone; et tamen est Uniuocum: quod si
etc. Quod Ma. Ad obiectum, tamen at in se sit Uniuocum, non prius tamen
Uniuocum de spe, et indio: quia non multiplicatur in illis; cum Superior
et inferior non feriant duo. Ex hoc autem habet at quod sit Uniuocum: quod
non prius Uniuocum non sit, nisi per omnem ad partem in quo multiplicatur.

Int. 2. Subiectibile in se incomplete est Uniuocum in se,
sicut at quod se trahit nunc quod. Non illas sunt, quia prius seu prius, et potiori
non tollit Uniuocum, si fiat ab uno mediante alio; quod non descendit ad speciem,
et ad indium: si non fiat mediante uno. Ita imitate a dubio, a uno tamen prius,
ab alio remote, seu prius, et poterior, tunc arguit atque: ut certum in
parte, quod imitate participat a dubio, et ab Accente; ab uno tamen prius, ab alio
poterior. Alio est, quia si prius immedia, qua non fit aequo prius, arguit unum
membrum ignobilius alio. Atque ita subiectibile in se incomplete participat im
mediate ab spe, et indio per prius, et poterior.

Probat. 2. Quae ciunt Uniuocum in se reimo, et ciunt
in se prius: sed spes, et indium ciunt Uniuocum in se in se: quod et in
subiectibile in se incomplete. Sed Ma, quia relatio indium quod est quodam presentis
rationis: sed nullum apparet quod, cui melius subiectiatur, quam subiectibile in
se: quod in hoc ciunt, cum relationibus aliorum subiectibilium. Quod Ma, et alii
quasi infantia, in se quia, et per quod; ciunt Uniuocum, in se quate, quod est Genus re
nunc; et tamen ciunt Uniuocum in se, quia una est seia simpliciter, altera seia
quod. Deinde nego Minorem, quia subiectibile in communi non est Uniuocum
propter rationem assignatam.

3. Est atque: et tamen trahit nunc Ma, quod est seia
Uniuocum, et spes in se: quod si subiectibile incomplete sit atque, poterit
trahere nunc quod. Quod Ma, et Ma, et Ma, et regando eam. Diuisa in est,
quod relata transcendente, quod est Ma, et est, referunt ad eos subiecta
vobis.

Cap. 2. de Specie.

reibus, fratribus, que possunt ee specifica, quibus tui omnes sint generici, & categorici. Relata no rationis, & in ee, illa se spēs induit ad genus; tiam tū de maturo, & sū aliqua rōe fratri supradicta. Atqz duo de ista n̄ sunt vici, neque ut uniusce cōve. Pp 2° N Min; Metā. n. 1° frātr ad Deum, 2° ad frātriam creatam univocam, & in ad alia entia. Qd pat est, ut dicar tūri prius ad eoz; p̄est. negativē, qā n̄ terminatū prius ad aliud, qm ad aliqd ens.

Art. 29

Qua relatione individuum referat̄ ad grūs superiores?

1° Co: Individuum refer̄ ad genus & reliam spē diuisam ab illa per qm spēs refer̄ ad ipsum genus. P, quia indiū, q̄ hēt condōes essentialit̄ diuisas n̄ sunt eiusdē spēs; sicut spēs abus indiū cōcat castā & prietis spēs. & relias spēs, & indiū ad quō hēt condōes essentialit̄ diuisas: q̄ nō sunt eiusdē spēs. P^o Mi, quia relāo indiū essentialit̄ supponit reliam spēs prius remissam relatam ad genus: relāo nō spēs n̄ supponit indiū prius relatū: q̄ hēt condōes essentialit̄ diuisas: & cōtr̄ tendit in diuersa spēs ei.

Obijciat 1° Filius supponit patrem; 2° grūs caloris supponit lum, 3° secundum: & tū filius & p̄ sunt eiusdē spēs: sicut grūs caloris in rōe: q̄ tū relāo indiū supponat spēs ei, sunt eiusdē spēs tales relōes. Pp N Cōa. Ma rō ē, quia filius n̄ supponit patrem essentialit̄, ita Phyx: q̄ tū grūs caloris: atū relāo indiū supponit Logicē, & essentialit̄ reliam spēs; ita ut sit impossibi le referri indiū ad quō, quin spēs prius referat̄.

2° Relōes distinguunt̄ per fundamenta proxia: sūt fund a pxi ma spēs, & indiū ad respiciendum quō sunt eiusdē spēs: q̄ tū relōes. P^o Mi, qā fund a harum relōum sunt picipies incomplete: sūt hē tam in spē, qm in indiū sunt incomplete: q̄ tū eiusdē spēs. Pp N Mi, ut eius probi, quia in spē fundum relō is ad genus ē picipis incompleta proxia, in indiū aut ē incompleta remā, & essentialit̄ subordinata. Participōis hō incomplete tūm, it eiusdē spēs, qn̄ tūtraqz p̄ pxiā, q̄ hēt oī spēs sub est grūs; tūtraqz remā, q̄ hēt indiū sub eodem; quā pxiā n̄ subordinatū essentialit̄ ad invicem.

Voces sigatiue, & scripta referunt̄ ad res sigatas p̄ unicam, sūt vel rem

relatōem, q̄ intrinseca, & per se ē in uoce, extrinseca uō, & rōe uocis i in scripto.
 tū: & tamen uocis referunt proxime, scripta uō rōe: q̄ō ē sufficiens una re-
 latio, q̄ intrinseca, et proxie sit in spē; extrinseca uō, & rōe in indiū, ut per
 illam tam spē, quam indiū respiciant hū; Spēs proximē, indiū re-
 motē. Diuisa rō est, quia in uoce, & scripto, lat̄ unum tm̄ fundum relōis, q̄
 est uniuersa impōitio, q̄ p̄ se ē in uoce: per accēs q̄ō, et rōe uocis in scripto: parti-
 cipat aut̄ Genus, quae ē fundum relatiōis in spē, et indiūduo, ē duplex; al-
 tera intrinseca, & per se ē in Specie, altera intrinseca, et per se in indiū: quae uō
 Ant̄ diuisa, hūsam et̄ requunt relatiōem.

2a Cō: Indiū respicit hū per relōem spē diuisam ab illa,
 q̄ respicit Spēm. P̄, quia indiū hēt dūo funda spē diuisa ut referat̄ ad hū, et
 Spēm: q̄ō etiam hēt dūas relōes spē diuorsas. Probo Ant̄, quia fundum ut referat̄
 ad hū ē p̄cipat̄, et̄ subitio incompleta; ut uō referat̄ ad Spēm, ē completa: it̄ ha-
 sunt dūae spē: q̄ō et̄ relōes, quae in ipsis fundant̄. Confr̄, quia relōe p̄a-
 bilit̄ in quib̄ incompleta ē diuisa spē a relōe p̄abilit̄ in q̄ō completa; ut patet
 in hū, & spē: q̄ō p̄o relōe subieciū erit diuisa spē.

P̄ 2o. Si indiū respiciet Spēm, et hū p̄ unam relōe, et̄
 per illam respiciet̄ oīa diuisa: hoc t̄ ē falsum; q̄a sicut p̄cipat̄ diuisa in q̄ō, ita
 illas respicit: q̄ō n̄ ē dū. P̄ sequela, quia Spēs respiciet̄ Spēm, et hū p̄ unā
 relōem, quia hū includit̄ in spē essentialiter: it̄ et̄ in spē includit̄ essentialiter
 diuisa Specificae, & omnes superiores: q̄ō p̄ eant̄ relōem respiciet̄ Species omnes
 gradus superiores.

Obj. 1o. Quia aliqd̄ referat̄ ad unum per se, & ad aliud
 per accēs, unica relōe sufficit ad utrumq̄ t̄m: it̄ indiū respicit Spēm p̄ se,
 Genus uō p̄ accēs: q̄ō unica relōe. P̄. Nō, q̄a multa sunt indiū, quae n̄ hēt hū
 Genus, Obj̄ aīa relōis: q̄ō indiū per accēs requunt hū, & p̄ accēs illud res-
 piciunt. P̄ N̄ secundam p̄m̄ Minoris. Ad probem, illa indiū, q̄ō se n̄
 hēt Genus, nec per se, nec p̄ accēs illud respiciet̄. It̄ uō, q̄ illud hēt, n̄
 uō id respiciunt: q̄a n̄ uō referunt̄ ad nām, q̄m n̄ uō participant. Un-
 si uēret argūm, etiam hoc uēret. Quid̄ indiū in spē, nempe P̄: q̄ō indiū
 um n̄ respicit Spēm per se, id̄ per accēs q̄ō t̄ n̄ ualeat̄.

Relata mat̄na cot̄ mō se respiciunt: it̄ hū per uni-
 cam relatiōem respicit Spēm, dūo indiū: q̄ō Nō indiū per unam
 relōem

Cap. 2. De Specie.

relatam respiciet prius spem, nisi Genus. *Obj.* Ma e nam in relatis proxis, si uo in remis; in his. n. pount dari dicitur a fundam prima; et dicitur dicitur relas: ut carni in indiu via Gny, qd respicit incomplete, spem uo complete. Genus aut dicitur respicit spem, et indium per unam relationem, qd ad utrumque descendit incomplete, supponendo spem iam relatam.

3. Indium e correlatum remum Gny: qd pcedit re lcom, qd respicit qd remote, det respicere spem proximam. *Obj.* Etiam; qd ut indium sit correlatum remotum, sufficit qd reme referat ad Gny; et quod supponat spem, ut correlatum proximum ipsius Gny; licet ad illud n. referat mediante spem: sicut imitate per se remote.

3a *Obj.* Indium referat ad omnia gra p unam n. relcom: sicut ad oia dicitur, tam specificam, quam genericam paliam n. relcom. *Pr.* 1. pari; qd indium respicit omnia gra in qd incomplete; et illis sicut sufficit: qd una relao sufficit in illa ad oia genera. *Pr.* 2. pari; qd indium respicit immediat in qd essentia, sicut illas picipat: qd per unam solam relcom. *Sicut* dicitur spem referri ad omnia gra, sine proxia, siue remum p unam n. relcom; quia omnia participat in qd incomplete. *Et* sicut referat per aliam relationem ad differentias genericas; quia illas participat eodem modo; et illis sufficit in quales essentialiter.

Obj. Ideo indium, et spem referunt ad genus p diversas spem relas, quia indium supponit essentia spem prius relatam ad Gny: sed spem infima supponit et spem subalternam prius relatam ad Gny remum, *Obj.* ad uiuens: qd referunt ad illud p relationes spem distinctas. *Obj.* Etiam. *Obj.* No; quia indium n. pot respicere Gny p relcom, qua respicit spem; si qd hanc complete, illud uo incomplete participat: at uo spem infima respicit genus remum mediante proximo. *Pr.* tam spem infima, quam subalterna participant Gny remum incomplete; ideo qd illud respiciunt relatione eiuusd. Speciei.

Nota. Oriam n. e. *Ute* ru illius na, cui proxime unum n. car; sicut ru inferiorum talis na; *Obj.* nota n. e. *Ute* ru hois, qd aequale te pot uote ac homo: at uo *Ute* ru hominum singulum.

Questio 3a

De na, et partitionibus individui.

Art. 15

De Olibigen specie.

Art. 19

Explicans acceptoi, et de poi Indii.

Non agimus de indio Physo, et de Dio, qd tripla pot accipi, si aut dicitur de Olibi, et parte; primo prout est parte Olibi: et prout sic dicit de finali aptem, et relati ut subijciat tali Olibi, et notat ipsum singte male, quod subijciit; Qd Socrum; qui si conferatur in Specie, de indium Spei; si cum aliquo gre de indium genericum. De quo caimur quastio 8^a articulo primo.

2° modo sumitur indium maleto pro singte Olibi pro Socris, prout dicit de finali negem diuisi in plura, et prout est incommunicabilis. Et sic definitur a D. Thoma. Indium est, qd est indium in se, et diuisum a quouis alio ultima diuisione que de se traclit p etiam; omnia n. india includunt essentia diuam singu larum, qd est primum proxium prium indium. Porphyrius sic illud de finit. Indium est, cuius omnes proprietes alteri coire n. possunt. Qua Definitio traclit p proprietes singtes, qd est distichon continentis.

Forma, figura, locus, tempus, nomen, patria, tempus: Unum perpetua reddere uere solent.

3° modo sumitur indium prout dicit de finali aptitudinem et relationem, qm licet qdlibet individuum male, ut sit in uno tm, et prout de illo constat ipsum singte male. Et hunc sumit pro aptud ad eundem, de se, Id, qd aptum est ut sit in uno. Pro aptud vero ad eundem prout dicitur, de se, Id, qd aptum est ut sit de uno. Pro relati de se, Id, qd respicit unum tm. De qd de se, qd eundem est cum proportione ad de poi Olibi. Sic sumitur indium, et male qd re subijctata uni, Qd pro Socrate; et frate pro aptud ad eundem, et prout dicitur; uel tandem pro relatione. Sic ergo in hac re.

1° Cto. Quatuor tm dicitur Spei indii in eandem; qtuor in prando; qtuor in partibus in eandem, quatuor subijciabilis in prando; que efficiunt totidem relationes. Pr, quia qtuor in qtuor potest

34
 Cap. 2. de Specie.

potest indium, et subesse; prius, et subijci de uno: qd̄ q̄tuor erunt
 Species cuiusvis indii. **Pr^a Ar^g**, quia indium pot̄ cē in uno
 in qd̄ complete; qn̄ sūt prius totum indium de se ipso; **Q^u So**
crates ē. **Sec^uda** 2° in q̄le essentialiter **Q^u Socrates** ē hoc Sobrieta
 tum; hoc rite, hoc sensibile. 3° in q̄le n̄ario **Q^u Socrates** est hoc
 rite. 4° in q̄le cōgenter, ut **Socrates** ē hoc album. Si iter colli
 guntur sp̄s indii, p̄abilis, partes, subijcibilis.

2^a Act^o Indium in cuius simplicem mat̄, et propa
 tūdine, et pro unitate p̄missionis n̄ est q̄is: pro rebus nō ē q̄is ad h
 las q̄tuor Species; quae sunt in se, et immutatae. Haec ito probat, sicut
 probate sunt istae resolutiones de **V^o q̄stione** 7^a, et de parti quae p̄. 8^a
Notandum t̄ est, rebus indii cē secundas intentiones; qn̄, p̄ priation
 uirtuati solum distinguunt a subto, ut fit in 1^a et 2^a sp̄e; q̄a cōiunt
 rebus solum ex eo qd̄ mente concipiunt; cum a parte rei sint indijtae. Cō
 nō priatum distinguunt ea n̄a rei sunt 3^a intentiones, ut p̄lemus q̄ fit
 in 3^a et 4^a sp̄e; quia cōiunt rebus uerē distinctis, licet mente non
 tractent; nam rite, et album uerē distinguunt a subto s̄m id, qd̄ ali
 cunt de finali; s̄m id, qd̄ connotant in univerto n̄ distinguunt ab
 ipso subto.

Notandum et est, cōis rebus indii esse uois. De
 prima, et secunda sp̄e patet. De 3^a, et 4^a probat, q̄a d̄m̄ in res in
 distinctas a p̄i rei; **Q^u in** hac propositione **Petrus** ē hoc rite,
 hoc album; nam rite, et album s̄m qd̄ dicunt dicunt de connota
 te n̄ distinguunt r̄aliter a Petro; s̄m id, qd̄ dicunt de connota
 te finali. et ideo tales propositiones n̄ sunt essentielles, sicut haec **Petrus**
 ē rite in q̄ priatum et d̄ictum a p̄i rei a subto s̄m totum suum
 siḡatum formale, et n̄iale, seu connotatum.

Art. 29

Soluantur argūia in q̄riūm.

Obj^o 1° Per Artem de indio nec d̄at s̄ra, nec d̄efiō; q̄a ē aliquid
 singl̄e; q̄ n̄ pot̄ d̄efiniri. **Op^o** P̄m̄ loqui de indio mat̄ n̄ n̄o
 finali pro aptitudine et relatione; quia sic est res cōis, et **V^o Eij**.
On, qn̄ d̄efinitur, d̄efi in cōi, n̄ d̄ere in singl̄e. **2°**

De Individuis in Specie.

2° Haec aqua e individuum; (et sic de alijs omogenijs) et tñ pot
dividi in ptes: qñ in ptem n est indivisibile. No aquam n dividit in ptes p
eiusdem rationis, sicut dicitur; q sicut habeant eandem essentiam, sicut aqua in
communi, in q coeunt, non tamen habent eandem essentiam, sicut illius aqua, q
divisa est: sed p diviõem acquirunt peculiare dicit, q constituta sicut in individua
totalia. Individuum aut e indivisibile in alia causa reij; id est unq sit tota, nã
individui.

Quod proprietas individui n possit esse alteri, et illiq
et proprietas in spe, et in indivis: non primum, quia nã accidentia in spe, q sunt
in uno, possunt esse in alio: n secundum, quia tunc sãt est ad esse, cuius nã
illa proprietas in alio esse potest; sicut id nã accidens n pot esse in duobus subijs: qñ
defis n recte trahit. No individuum n habere proprietates in rigore; vñ hinc nãc pro
prietatum illigum accidentia n in spe, sicut in indivis: Et licet accidentia intrinseca n po
ssunt esse naturaliter in multis subijs, possunt tñ derivativè: sicut extrinseca possunt esse
naturaliter, qualia sunt patria, tempus, et cetera.

4° 1ª Subia de nullo pãtri: individuum est 2ª Subia: qñ falso
de pãtri de uno. Maior e pãtri. No individuum de nullo pãtri essentialiter,
tamquam de inferiori. (hoc pãtri); accidentaliter, et pãtri eãe identica de se ipso,
nego pãtri. Atqz ita intelligendũ e pãtri, qñ aut primam subiam de nullo pãtri
n, id est tamquam aliquid superioris essentialiter de inferiori.

5. Hic locus e individuum: et pãtri de multis. Antes in eo ex
istentibus: hinc nã 1ª pãtri de Socrate, et eius cadavere; hinc actio creata pãtri
et de eã prima, et secunda: hinc albedo pot pãtri de pluribus lapidibus, in qñ
divinitus pot poni: qñ individuum pãtri pot de pluribus. Res ponitur, illa omnia pãtri de
pluribus dicitur, nã uõ substantivè: qñ nãc pãtri ad pãtri, Universali; ut dicitur
pãtri quart. 8ª articulo 4° in fine.

6. Socris est hoc at pãtri pãtri indivis: et tñ n pãtri ad
lam ex qñ fuer spebus numeratis: qñ constituet aliam de noua Probo Mi, quia
illa pãtri e in qñ incompleti: nulla aut assignat spei individui in quod incom
plete: qñ constituet aliam de nouo. No hoc at vel sicut et atqz Socrate;
et tunc est pãtri completa: sicut compum ex nã gria, et ex hac dicitur individuum
ante in nã specificia; et tunc e compum pãtri, quod nã pãtri ut dicitur.
Et licet Socris stat, sit pãtri dicitur, et distincta ab alijs; tñ Socris est ha
animal

101
Cap. 2. De Specie

animal, n̄ est p̄iō indiu dīta, q̄a indūa abstrahunt immediate ab individuis; q̄i uō
n̄ abstrahunt immediate ab individuis, s̄t ab Sp̄ibus.

7. Secūtes ē hic hō s̄c̄ p̄iō indiu; c̄t̄n̄ s̄t incompleta: q̄ō ad
mittenda ē s̄c̄ Sp̄is individui incomplete. Probo. **1. q̄a** hic hō n̄ dicit de formaliter
p̄p̄m; q̄d̄ includit essentia in Sc̄iō: q̄ō n̄ dicit de fr̄t̄ q̄d̄ est in illo; et cōtra
p̄iō ē incompleta. **2. q̄a** p̄iō b̄t̄ c̄, hōm̄ dicit de fr̄t̄ nōm̄, et sup̄p̄m̄, et s̄t hoc n̄
dicat, s̄t s̄t q̄d̄ dicit n̄m̄ de formali cōnotando sup̄p̄m̄, ut p̄iō sit completa.

Instabit: Saltem hęc p̄p̄t̄ia Petri ē hoc sup̄p̄m̄, et hoc u
p̄p̄t̄um efficiēt nouam sp̄im̄ indiu; q̄a sup̄p̄t̄um n̄ dicit de fr̄t̄ n̄m̄, s̄t s̄t b̄t̄.
Respondeo: Probabile ē s̄t sup̄p̄m̄ dicit utrumq̄ de fr̄t̄; et tunc p̄iō complet̄. Si uero
dicit t̄m̄ s̄t̄t̄iam cōnotando n̄m̄, uel potest p̄iō de ip̄a natura; et tunc p̄t̄inet
ad s̄t̄t̄iam sp̄iem̄ in q̄le ^{n̄m̄} ~~essentia~~ ^{n̄m̄} q̄ia uel p̄t̄ p̄iō de Petro; et tunc p̄t̄inet ad se
cūdam sp̄im̄ in q̄le essentia; q̄a p̄iō p̄ n̄m̄ adiacentis. Talem̄ proportionate
dicendum est de subsistente p̄sona, p̄sonato, materiato, et formato.

Caput. 3. um

De differentia.

Si diuiditur hoc caput in duas p̄s; prima continet quatuor D̄ias di
uōes; secunda quęque de p̄s. Prima est diuisio in d̄iam iōem, propria,
et max̄e propriam. Secūda in eas d̄ias, q̄ faciunt differre p̄ se, et p̄ accid̄.
Tertia in d̄ias separabiles, et inseparabiles. Quarta in d̄iam diuisiuam ge
neris, et constitutiua sp̄is. Prima de f̄s̄ ita habet. D̄ia est, q̄ Sp̄ies
suūm h̄is excedit. Secūda est id quod p̄iō de p̄t̄ibus in quāst̄ōe quāle
est essentia. Tertia de f̄s̄ est, quę diuidit ea, quę sub eod̄m̄ Ḡre c̄llo
cont̄. Quarta, est id, quo differunt a se singula. **S̄a** est, quā una Sp̄
cies ab alia essentialiter distinguit̄.

Quęstio 1. a

Q̄ D̄ia in communi recte defiat̄,
et diuidat̄?

Art. 11
De differentiis definitio Oris in communi.

Triplex sumitur Differentia. 1° modo in abstracto & frā mali, quae dicitur ut una res ab alia dicitur; Ut rota est cū ut homo differat ab equo. 2° modo sumitur frā pro relatione, quae fundatur in tali frā mali; Ut pro relōe, quae hō frā differt ab equo, quae fundatur in rationali. 3° modo sumitur in concreto & hoc non facit differre; & prout sic de frāte relōem facientis differre, & non talē dicitur malam, quae facit differre. Tandem haec differentia, sumitur Philoſoſophica pro tertio prædicabili.

+
Dicit

Oris mali in cōmū sic dicitur; Et frā, quae aliquid à se in alio, atque in alio tempore, aut ab alia re differit. Per partem 1^{am} formalem quae ponitur to Grā, ut hō, Oris est frā adiunctam alicui rei, in qua cōiunt illa, & per talem frām dicitur: ut rota est adiunctum alicui, in quo homo, et brutum conveniunt, facit illos in se differre. Per partem 2^{am} aliquid differit intelligendum est cōlūter, id est quod Oris sit cōmū, ut aliquid dicitur: ut id rota est à causa, ut hō differat à bruto.

Obijciunt 1° Id, quod ponitur in definitio Grā, debet latius patere, quam definitum: ut frā, quae ponitur loco Generis, non latius patet, quam Oris, quae definit: quod definitio non est bona. Probatur illi, quia omnis frā est Oris, & Oris est frā: quod frā non latius patet, quam Oris. Pro negando Minorem; ad probationem distinguo Anis. Forma adiacens est Oris Philoſoſophica conc. Anis; frā Subsistens est definita Oris, nego Anis. Nam Grā, & Species Licet sint frā suorum inferiorum, non sunt Oris: quia sunt frā Subsistentes; Oris autem sunt frā adiacentes in quali.

2° Homo differat à lapide & animal; Caelum ab elementis & mām: & tū autem non est Oris nominis, neque mām est forma caeli: quod definitio caeli dicitur à definito. Respondeo illi, quia id, quod est unum differat ab alio, nihil debet continere commune utrique; at non continet corpus cōmū hōi, & lapidi. Si in tū caelum differat à sublimariis non per mām, sed per incompatibilitatem, quae est frā ipsius caeli, est differentia Metaſophyſica.

3° Homo et linea non differunt specie: & tamen cōiunt in ente, & differunt per suas Oris: quod non omnis Oris facit differre specie. Pro
hominem

Cap. 3. de Diis.

hinc, & lineam n̄ differre. Ita cū dicitur: dicitur enim est id, qd n̄ est in aliquo
Uniuersis, sed differt Diuinitate; ut Subiecta, & Quantitas; et Diuisio Mētē. Dife-
ferentia sūcū dicitur, qd conuenit cum aliqua in aliquo gradu Uniuersis; Sive generico,
Sive spēcifico, Sive locali, ut Socrates puer, et Ionas uir in casu dicitur numerus;
differt autē. sūcū etates; et differt qd dicitur, qd eadem gēnem Uniuersum non includit
dunt; ut homo, et equus conueniunt in aetate, et diuidentur qd rebus, et hinc dicitur, que in aetate
non includuntur; nam dicitur et ex rationem generis.

1. Ex dicitur: que sunt eadē n̄ diuidentur in se: qd n̄ rebus
dicitur (qua res a se differt). Qd, dicitur loqui de diuisio dicitur, n̄ in de accidentali: at in
dicitur de se loqui de diuisio accidentali, qd n̄ repugnat eadem differre a se ipso. In
tabulis: Socrates Grammaticus, et Musicus eodem tēpore differt a se ipso: qd non
requiritur, ut dicitur in alio, atque in alio tempore. Nec, rursus loquendo ita dicitur:
Simpliciter tūc n̄ dicitur diuisio, qd illa, quarum unum repugnat alteri; ut frigus,
& calor; puritas, & senectus.

2. Illa, qd diuidentur, sunt rebus adinueniam; & continentur
nā: Ita qd dicitur tempore diuidentur in se sunt sicut natura, ut Socrates puer, et
nec; qd n̄ potest a se differre. Qd, rebus cū sit nā in referendo, licet non sint
in existendo. Un̄ qd Socrates concipit puer, & ex se sibi oppositū, sicut exit obitu:
qd dicitur est, ut dicitur rebus, qd illa n̄ est ratio.

Art. 2.

De Relatione facientis differre, et
facti differentis.

In quolibet re, qd differt ab alia, dicitur diuisio materialis, & formalis, quam p̄
se est effusio: dicitur effusio dicitur; dicitur rebus cū ad effectum; & rebus est
factus ab eadem. Ut homo de res qd differt a bruto; dicitur materialis est rebus;
dicitur formalis est rebus dicitur, qm̄ rebus est effusio: hō cum dicitur factus est factus
factus dicitur; & dicitur rebus facti dicitur. Nota de facientis differre; quia
producit rebus dicitur; & dicitur dicitur rebus facientis differre.

Querimus modo que sint funda, et extrema harum rebus?
prius tūc notandum, qm̄ in rebus rebus qd rebus rebus; sicut extremum, triūm fun-
dum remotum, & proximum. Extremum est illud, qd dicitur rebus, dicitur
rebus

De Utibus in spece.

refertur per relationem quae in ipsos exercetur: fundamentum remium est id, quod
causa subiecti, ut referatur: fundum primum e cordis, in q n resultabit relao;
N relao similitudinis unius partem ad alium, hct q ex mo hunc partem, q
est illud; pro fundo remoto albedinem; pro proximo unitatem in gradu.
Aliq terminus dicitur et extremum. His postea sit

1^a Co: Relao diua. Ut in hoim, q brutum habet
q ex mo hoim; pro trio brutum, pro fundo remoto ex pe hoij, rote; ex pe bruti,
irröte; q fundo primo dicitur, q ho, q brutum separantur per has fias. Itaq
hae relao ex pe hominij fundat in divisione: remote in ali, q dicitur tota
hominem orientem a bruto. Probat quia illa eima sunt, q denominantur
in se diua: diu rote est q dicitur etiam formalem, per quam illa extrema
differunt: q illa e eima, q funda rehoij diua.

Obiicitur. Relatio diua dat a parte rei: qo det fundari in toto
hoi, n in rote. Probo qam, quia rationale distinguit a pe rei ab hoie: qo homo,
n rote, erit fundum remium rehoij diua. No te hae relao sit in toto hoie, qa in ho, q
brutum per vias conty coeunt in ali, q diunt per rote, irröte, hct utruq fun
dum, ut attribuat rote fundum rehoij diua n uo homini.

2^a Co: Relatio facientij differre affine. Ut hoim a bru
to, hct rote pro eimo, q fundo remoto, q fundo primo calitiam, seu resaltan
tiam qua iatur a rote; pro trio hct hoim sub relao diua, q est factus dii
ons. Probr 1^a pars, quia eimium e q ultimo dicitur facientij differre: sed ro
te ult: facit diue: qo est eimium. 2^a pars probat, quia illud est fundum
remium relationij facientij differre, qd immediati cat affine diuam fialem,
seu relaoim diua: sed rote illam imitate cat affine: qo est fundum remium.
3^a pars probatur, quia relaoi causa efficientij hct q fundo primo alio
em: sed hae relao est relaoi ca: qo hct pro fundo pio calitiam, seu altioem,
qua resultat a rote. 4^a patet qa ho est q fit fiat diuens; in quem, et
diuam maalem exercet relaoi facti differre.

3^a Co: Relao facientij diue frater hct q fundore
moto relaoim diua: primum uo est calitas frater, seu unio, mediante q comu
nicat suum effum frater subto. Prior pars pbat; qa relao diua facit ho
im diue frater a bruto per se imitate nulla mediante pia: qo relao diua
est fundum remium, q eum q iustificat relaoi facientij differre frater.
2^a pars

81
 Cap. 3. de Dria.

2^a pars liquet. Quia ois relatio cō habet p̄ fundo proximo aliquam cōntem: sed relatio facientis differre frater p̄inet ad relatiois cō frater: q̄o t̄et p̄ fundo proxi unionem ad iudicium, q̄ est cōntem cō frater. Explan. it. Relatio facientis a hunc frater fundat in albedine; effectivus in eo, q̄ dicit albedinem.

4^a q̄to: Relatio facti dicitur frater n̄t p̄ cōmo hominem; pro t̄o dicitur; pro fundo reme relatio dicitur; pro proximo receptionem partem hunc t̄m dicitur in homine. P̄ 1^a pars, quia hęc relatio est relatio effectus: sed homo est qui ultimo effectus dicitur: q̄o est cōmum huius relatiois. P̄ 2^a pars, quia relatio effectus n̄t p̄ t̄o cōm; sed t̄o est causa huius relationis: q̄o et t̄m dicitur. P̄ 3^a pars, quia relatio facti albi effectus fundat reme in albedine, quia est frater producta ab agente: sed relatio dicitur est forma p̄mula dicitur: q̄o est fundum reme relatiois facti dicitur. P̄ 4^a pars, quia passio est conditio, in q̄ n̄ recipit frater in dicitur, et ip̄e t̄m de nominat. Cōm dicitur, relatio, et effectus dicitur cum relatione facientis, et facti dicitur.

Objicies. Relatio dicitur in unio est, quia effectus fit dicitur per t̄o: q̄o illa cōntem erit cōmum relatiois facti dicitur, non vis homo. Pro t̄o dicitur fieri dicitur ut quo, et minus principaliter; n̄ vis principaliter, et ut q̄o: homo, n̄ est, et principaliter fit dicitur per t̄o dicitur. Sicut quando lignum calefit p̄ calorem, calor calefit ut quo, dicitur calorem causa, ut lignum calefiat ut q̄o, et principaliter.

Indi. Compium va homine, et relatio dicitur est q̄o simpliciter fit dicitur: q̄o illud erit cōmum relatiois facti dicitur, n̄ vis h̄o. Q̄o cōm; n̄ vis est, quia nomen connotativum accidentale, q̄o est factum dicitur, n̄ dicitur compium, in quo essentialiter includit frater dicitur, et t̄o dicitur denominat dicitur recipientis t̄o formam: ut patet in t̄o. Salvo que dicitur dicitur: at q̄o fit h̄o in p̄senti. Compium dicitur fit ut ultimus terminus actionis.

Art. 3°

Utrum dicitur Dria sit exacta?

Dria dividit in communem, propriam, et maxime propriam. Communis est frater accidentalis, quia separari potest, ut albedo: Propria etiam est forma accidentalis, in reparabili t̄o; ut visibile: Maxime propria est frater essentialis, q̄o essentialiter differt, minimum

nimirum dicitur indiciantes, specificæ, & genericæ. Atque in his tribus differentiis explicandis est Porphyrius.

Quæres 1°. Si divisio sit adæquata? R^o affi. P^o quia tunc divisio est adæquata, quia nullum dicitur membrum quod in illa non continetur, sed nulla dicitur dicitur quæ non continetur in partibus divise: quod illa est adæquata. R^o Non, quia cum dicitur abstrahitur non est illi essentialis, sed non: si primum est dicitur maxime propria: si secundum, est inseparabilis, sed separabilis: si inseparabilis est propria: si separabilis est communis: et nulla alia dicitur dicitur: quod divisio differentia, est adæquata.

Opp. 1°. Bona divisio dicitur fieri in membra oppia: sed hæc non fit: quod non est bona. P^o Illa, quia unum opponitur tunc unum, non tribus: quod ut membra essent oppia, debent esse duo, non tria. P^o ut membra sint opposita, satis est, quod unum membrum non continetur in alio: ut accidit in hæc dicitur: quod præcise potest renovari ad duo membra hoc modo: Ariarum alia sunt maxime propria, alia non: harum quædam sunt propria, quædam cetera.

2°. Quæ dicitur maxime propria, dicitur et propria, et cetera: quod membra includuntur ad invicem, et cetera non sunt oppia. Ans. potest, quia quæ sunt dicitur alia, dicitur etiam proprietates, et accidentia. P^o Conc. Ans. et neganda eorum. quia dicitur oppia mater, sed fratriter: ideo nullum est incideret, quod ut substantium materiale dicitur maxime proprie, proprie, et cetera. P^o est, quia si dicitur si esset, quærentur à dicitur frater, ut quarum membra sunt oppia, non ut substantium.

Instabis: Eadem frater & disgregatum visus potest esse dicitur maxime propria ut albedinis, propriam ut Cyani, cetera ut illius, quod metu albedinis: quod neque ut frater membra sunt oppia. P^o dicitur frater. eadem frater mater sumpta potest esse dicitur maxime propria, propria, et cetera. Conc. Ans. eadem frater frater sumpta, nego frater. Ut foret inconveniens, quod eadem frater mater ut cetera substantium heret illis tres, et frater fratriter sumpta non ut ut dicitur, quia tunc frater est oppia frater, et hoc frater loquitur dicitur dicitur, sicut habet tria fundamenta dicitur: nimirum divisio non, inseparabilitatem, et separabilitatem.

Quæres 2°. Si dicitur dicitur divisio sit adæquata Univoca? Dico 1°. Omnia mater sumpta in cetera non est Univoca ad dicitur cetera propriam, et maxime propriam. P^o quia ad substantium, et accipitur non dicitur dicitur: sed quædam dicitur sunt substantium rote, sensuum, quædam accipitur, utrite, et album: quod non cetera dicitur.

Dico 2°.

91
Cap. 3. De Orta.

Dico 2°. Orta frata sumpta pro rebus oria in cō abstracta à rebus oria cōis, propria, & maxime propria n̄ ē Uniuoca ad ipsas. Pr̄ q̄ ad eas rate, & rōis n̄ dat Uniuocum: s̄t quosdam rebus s̄nt oria reales; Et quae fundant in hōem, et brutum existentes: q̄dam rōis, ut q̄ n̄ cōiunt fundā, uel n̄ sunt rōis dista: gō oria fraly n̄ est Uniuoca ad illa tria membra. In rebus orie realis erit uniuoca ad rates; rōis ad rebus rōis.

Dico 3°. Rebus facientis differre in cōi de Uniuoca ad illa tria membra: s̄t rebus facti orientis. Pr̄ q̄ Vte in cōi sumptum pro rebus orie est Uniuocum ad quq̄ sp̄s: gō etiam rebus facientis differre erit Vte ad rebus facientis diuē max. gōis, gōis, & cōiter. Sicut rebus facti ad rebus facti orientis.

Obj. 1°. Funda harum rebus n̄ conueniunt Uniuocā: gō neq̄ rebus. Pr̄ h̄is, q̄ ad essentiale & accidentale n̄ dat Vm: s̄t rebus facientis diuē maxime proprie fundat in diuōi essentiale: relique in diuōi accidentali: gō n̄ conueniunt Uniuocā. Rō N̄ cōiam, quia rebus n̄ sumunt Vm a fundis; alioq̄ pauca essent Uniuocā: s̄t à nō referenti, q̄ est in his rebus. Quod etiam patet ex rebus Vte in cōi, quae dicuntur conuenire Uniuocā, quia referunt Uniuocā; & t̄ fundat in diuōi essentiale & accidentali.

2°. Ad eas per se, & p̄ accidentis n̄ dat Uniuocum: s̄t Per ph̄is or̄, oria max. gōis p̄ oria perse; proprias uō, et cōis ē oria p̄ accidis: gō n̄ cōiunt Vte. Rō oēs has orias p̄ se p̄cipare rōem oria, & p̄ se ē oria, n̄ accidis. Rōi uō subtorum q̄dam illarū oria p̄ se, q̄dam p̄ accidis; q̄ q̄dam faciunt diuē facta perse, q̄dam p̄ accidis: s̄t hoc n̄ minuit rōem rebus. Sicut ē p̄ se extensum partici p̄ perse à superficie; p̄ accidis uō, & rōi superficiēi à subta. Ip̄sum uō n̄ est extensum per accidis, s̄t perse.

3°. Ubi lati magis, et minus, n̄ dat Vm: s̄t Orta max. propria est magis Orta, quam reliqua: gō n̄ pōiunt cōi Uniuocā. Rō N̄ illi. Rō est, quia oēs oria aq̄e p̄cipant rōem oria: neq̄ oppōm signati p̄ illa nomina, q̄ declarant: s̄t t̄m signat eorum discrimen sp̄sum. Rō gō una oria ē magis, q̄m alia, id n̄ quērit ex cōi rōi oria; s̄t ab eo, per q̄ q̄libet oria distinguit̄ ab alijs. Sicut quando h̄i de magis p̄ felis, quam equus, id n̄ prouenit ab ali, s̄t à rōi q̄ addit̄ supra nām ali.

4°. Quaedam harum rebus sunt reales, q̄dam rōis: gō non cōiunt Vte. Pr̄ h̄is, q̄ oria propria, et cōis possunt t̄re rebus rates; quando
dist in

distinguitur reati a subditis: Dicitur uero maxime propria tunc realem ratio, quia non distinguitur reati a subditis: quod quidam sunt reales, quidam rationes. Quod Aristoteles, et primam partem probat; quia realem facientis differre, et facti differre, et ponit esse realem; et non extrema opposita realem distinguitur. Quia uero nunquam distinguitur realem. Nam realem facti fundatur in relatione differentia: realem facientis fundatur in materia materiali, a qua non distinguitur realem; et tunc requiritur ad realem realem.

Questio 2^a.

¶ Dicitur maxime propria reati definitur, ac diuidatur?

Art. 1°.

Explicatur, et defenditur definitio Dicitur.

Dicitur maxime propria constituitur totum Vlt. et sic dicitur; Dicitur uero, et prout dicitur de studiis in genere est essentiale. Quod definitio conuenit Dicitur maxime si prout dicitur de studiis in genere, et realem ad prout in genere. Inueniendū uero de studiis, Id, quod aptum est esse in studiis in genere essentiale. Quod definitio si dicitur, si proportionate applicatur.

¶ Dicitur primam. Aristoteles ait, Dicitur prout in genere: quod maxime dicitur Porphyrius prout in genere. Quod Aristoteles dicitur Dicitur, quod dicitur definitio, si dicitur in genere, non uero est definitio: Quod, hoc definitio, hoc est ad realem, prout in genere distinguitur huius; et contra prout, quia in illa sunt: est definitio uero prout prout sumpta et prout in genere, realem uero in genere.

¶ Quod prout in quale, adiacet reati, de quod prout: et Dicitur adiacet specie, aut in diuisis, sed prout: quod non prout in genere de specie aut in diuisis. Illi, quia id, quod adiacet alteri per modum finis, supponit illud constitutum in suo esse, ut albedo supponit lapidem: et Dicitur non supponit, in eo constituit essentia specie, et in diuisis: quod non illi adiacet. Quod ad illud, illud, quod prout in quale, et adiacet ei, de quod prout, et alteri, quod in ipso includatur. Unde quia Dicitur adiacet prout, quod includitur in specie, et in diuisis, sufficit, ut de ipsa specie, et in diuisis predicatus adiacet in quale. Non autem requiritur, ut adiacet illi de quibus predicatus, ut Vlt.

Quod

Cap. 3. De Oris.

Quod ut melius illud, nota, Oris posse comparari, & cum
 Græcâ, & cum specie, & cum Indis. Si cum Græcâ illud dividit in prædicationem, et prædicationem
 ad speciem; & de ipso Græcâ prædicationem directe in Græcâ ut fuit de substantia. Si comparat in
 specie, illam constituit, & ab alijs distinguit: & prædicationem de illa in Græcâ essentialiter,
 ut fuit, quia est fuit generis: nam parvitas modo est in toto, quod illud compositi
 sed Oris compositi speciem adiacendo Græcâ, tamquam substantia: quod eodem modo est in specie. Non
 est tamen ut in Græcâ, nec prædicationem; quia non satis potest illis: Ut autem dicitur dicitur præ
 re quam inferiora. Si Oris denique comparat cum Indis, illa constituit essen
 tialiter, & distinguit ab alijs aliarum specierum: & in illis est ut in, quia dicitur
 omnia resista. Idem tamen de Oris Græcâ comparata cum speciebus.

Quare tamen in speciebus inferioribus constituantur per nos Oris? Res
 afficit. Primum quia qualibet species inferiora habet certam etiam a reliquis entibus
 distinctam: sed hæc non potest provenire, nisi ab aliqua Oris specifica: quod est illam
 constituit. Probo illud, quia Oris Græcâ est eadem in omnibus speciebus: quod non efficit
 distinctas species. Primum quia non Græcâ est eadem in speciebus a aliqua Oris prædicationem
 per Græcâ, quia hæc non prædicationem Græcâ ad speciem: quod est speciem. Secundum quia non habet
 prædicationem inferioribus, nisi superioribus; ita de hæc species inferiora in Græcâ prædicationem: sed generis
 inferioribus prædicationem superioribus, & propriam Oris: quod est species inferiora. Illud probatur,
 quia ut prædicationem unum per prædicationem: quod hoc prædicationem at prædicationem.

Objectiones. Species inferiora solum dividuntur per compositionem Oris
 eorum: quod non habet proprias Oris. Atque probatur ex Philosopho, quia ait in de prædicationem spe
 cie inferiora adhibentibus esse species Oris superioribus: quod emanant, species non ha
 re proprias Oris. Probo illud. Ad prædicationem dicitur Philosophum loqui de alijs acci
 dentibus, quæ a ligno requiruntur in descriptionibus. Instatur. Idem Philosophus
 ait, Oris prædicationem de prædicationem, quod non prædicationem species: sed si habet species præ
 propriam Oris, non prædicationem de prædicationem: quod illam non habet. Respondeo, Philosophus loquitur
 de prædicationem Græcâ; quod prædicationem prædicationem, sed definitur, quia illarum usus frequen
 ter est in scholis. Atque ita exponenda est alia loca Philosophi.

Art. 29

Oris Phisæ pertineant ad prædicationem ut?

Hæc de prædicationem prædicationem, & prædicationem, ac dividuntur prædicationem superioribus, et prædicationem
 prædicationem

titant inferiorem, ab alijs que illum distinguunt. Sunt et alia Dicia Phi-
 sa, q̄ dant a parte rei distincte int̄ se in corp̄o reali, q̄t componunt; Ut
 mā, fr̄a, superficies, linea, punctum. Quartus est, Obiectum hæc præta signi-
 ficata per nōia concreta spectant ad tertium præbile? *Res affr̄.* Pr̄ q̄
 hæc præta, h̄c est materialis, fr̄a, linea, punctata; superficies line-
 atal; corpus sufficiens sunt effectuales, & præta in ḡle; quia sunt p̄j esti-
 alijs compositi, & uniuersi: q̄t pertinent ad tertium præbile. Probo fr̄a, q̄
 q̄t queriti; Qualis est homo Physice consideratus? *Res; Materialis, & fr̄a.*
 q̄t tales præta sunt in ḡle, & effectuales.

Officies. Aliqua inunt Dicia Metis, q̄ non inunt *Offi-*
 ciales; Ut, q̄t adiacent honoris, q̄t illud diuidant, constituent sp̄es, ab alijs
 distinguant, & p̄ is Species sunt q̄t excedit q̄t sunt propria Dicia. *Res*
 bene fr̄a, & negando lōam; Nō est, quia illa sunt propria Diarum Mē-
 tarum, n̄ Physicarum: ut n̄ dicenda sunt Dicia Mēta, s̄t Physice. Ac-
 cidit, q̄t mā, & fr̄a s̄t sumptæ adiacenda Subiecta in cōi i lōam q̄t hunc ad
 corpus, & constituent Subiecta corpoream, q̄t p̄ illas Dicias sunt q̄t excedit,
 & distinguunt a Subiecta sp̄iali: cum hoc t̄n̄ differunt, q̄t hæc Dicia Physice
 s̄t sumptæ effectuales, q̄t lōa Mēta p̄ se solam facit.

Inst: Mēta n̄ c̄ fr̄a, s̄t primum Subiectum: q̄t n̄ p̄t p̄ia
 n̄ diuide, et ut fr̄a. *Res; dicit fr̄a.* Mēta n̄ est fr̄a n̄ fr̄a, lōa fr̄a; n̄ est fr̄a
 n̄ camp̄i, nego fr̄a. Quam mā præta n̄c̄ connotatiue materialium, q̄
 s̄tial sunt s̄tialium fr̄ate p̄ n̄m fr̄a: q̄t t̄ sit Subiectum fr̄a Physice
 q̄t t̄ fr̄a totius, q̄t componit ut pars.

Cap. 4.

De Proprio

Continet hoc caput q̄tuor Proprijs sigides, et acceptas; Proprium
 1. modo dicit̄ id, quod ponit ad alibi Speciei, sed n̄ omni: ut h̄c
 c̄ Grammaticum. 2. est, quod int̄ n̄, n̄ soli; ut h̄c c̄ bipedem.
 3. quod int̄ omni, & soli, n̄ semp; ut h̄c c̄ canisare. 4. quod
 conuenit omni soli, ac semper; ut h̄c c̄ rationem. Et hoc Proprium
 est rigorosum, quia respicitur cum Specie.

Quæst.

Questio Unica.

De Proprijs de se ipsis, ac diu
isionibus.

Art. 1°

Examinari vulgaris Proprii diuisio.

Duos mis accipi Proprium; uno Philosophicè pro 4° variabilis, de q^o
inferius agendum; altero vulgariter pro eo, q^o est e^odem modo alicuius.
& abstractè a Proprio simpliciter, et s^o in q^o: et dicit de finali relectione
scientia r^u sub^o, & negocem scientia r^u alterorum, connotanda rem
cuius est Proprium, ut r^u, q^o est homini, n^o bruto, dicit de finali
relectione scientia r^u ho^o, & negocem scientia r^u bruto, & connotat ho^o,
cuius est Proprium.

Hoc Proprium vulgare diuidi à Porphyro in quatuor
membra; scilicet in Proprium prime mo^o, et 2°. De q^o diuisio rogabis 1°.
Sic adq^o. Rogabis. P^o, quia tunc diuisio est adaequata, q^o membra
videntia cohaerent totum diuisum; Et haec membra Proprii ita se habent.
q^o diuisio est adaequata. P^o Illi, quia q^o est alicuius Spec^o, coit illi
uno ex his quatuor mis; & nullus alius. q^o diuisio est adaequata.

Rogabis 2°. Diuisio sit immitata? Rogabis. P^o, quia
Proprium immitate diuiditur in Proprium simpliciter, et s^o in q^o: Deinde
Proprium simpliciter diuiditur 1°, 3° & 4° modo; quia haec omnia
dicunt relectionem scientia r^u unius, & negocem scientia r^u alterius. Propri
um s^o in q^o est Proprium 2° mo^o; q^o n^o dicit negocem scientia r^u alteri
us; cuius n^o conueniat soli: q^o diuisio in haec quatuor membra, n^o est immitata.

Rogabis 3°. Diuisio sit Vera? Rogabis. P^o, quia de
simpliciter, & s^o in q^o n^o dat Verum; Et q^odam Propria sunt simpl^o
talia, q^odam s^o in quid: q^o Proprium in eis n^o est Voluendum ad via Pro
pria. P^o Illi, quia Proprium 2° modo, est Proprium s^o in quid; si q^o
coit alijs, reliqua uo Propria coitunt soli Spec^o: q^o sunt Propria simpli
citer